

Rohatecká obec

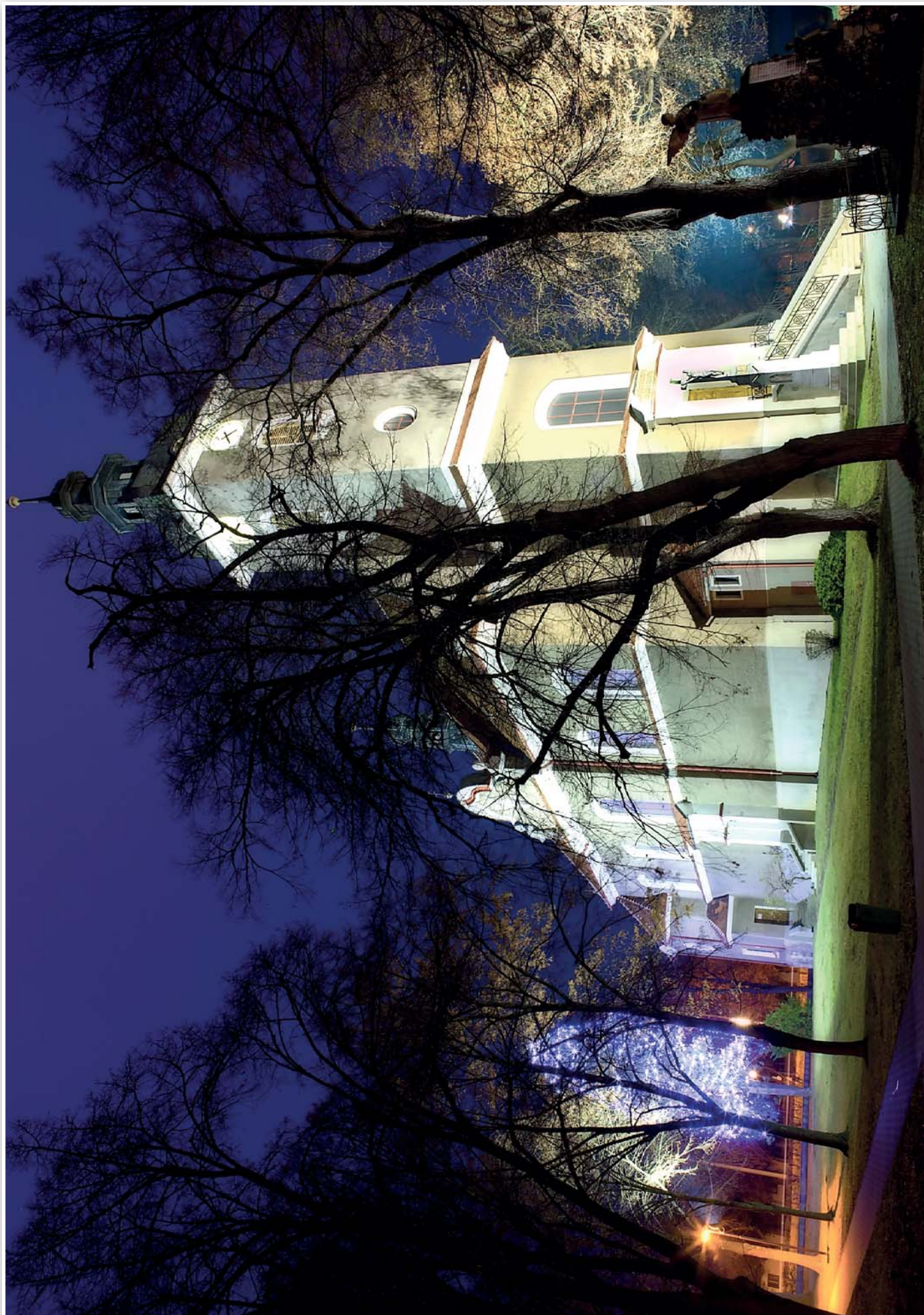

24. ročník

číslo 6/2020

www.rohatec.cz

Obsah

ÚVODNÍK	3
OBECNÍ ZPRÁVY	4
• Nemáte na domě číslo popisné? Porušujete zákon!	4
• Stromy pro Rohatec 750 let = 750 stromů	4
• Vývoz odpadů v roce 2021	5
• Slavnostní rok 2020 končí	6
• Informace obecního úřadu	6
• Nová obecní hasičská cisterna	6
• Matrika	6
HISTORIE	7
• Místní část Soboňky vznikla teprve po první světové válce	7
ŠKOLSTVÍ	8
• Projektový den Vánoce se Santou u předškoláků	8
• Z činnosti mateřské školy	9
• Dešťovka pro školu	10
• Práce dětí v distanční výuce	10
• První začátky	11
• Školní družina	11
• Soutěž o nejlepší fotografii k výročí 750 let od založení obce na téma Odcházející podzim v Rohatci	12
KULTURA	13
• Muzeum v letošním roce	13
• Deset otázek pro deset osobností ...	14
• Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora	15
SPOLKY	16
• Vánoce, Vánoce, přicházejí...	16
• Prání Spolku zdravotně postižených občanů	16
• Myslivecké okénko	16
FARNÍ OKÉNKO	17
• Myšlenka z knihy Jak Pán Bůh postavil betlém	17
• Biřmování	17
• Zprávičky	17
• Vánoce - Boží narození	18
• Hovory s Bohem pro děti – pokračování	18
OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ	18
• Vděku se děti musejí učit, bezohledné sobce z nich vychovají rodiče (1.část)	18
• Loučení	19
• Významné jubileum	19
• Sucho a voda (pokračování z minulého čísla)	21
• Od Tatier k Dunaju, šílenci běhají...	22
REKLAMA	23

ÚVODNÍK

Je prosinec a my jsme v poslední fázi kalendářního roku. Byl zvláštní a jiný než ty předešlé. Trávili jsme více času doma v rodinách. Ať už dobrovolně či méně dobrovolně. Měli jsme více příležitostí pro sebe. Cestovali jsme skoro jen po naší krásné republice. Hodně byla v kurzu doma televize. A to CO VIDíme, je mnohdy inspirativní. Při sledování projevů politiků v tento patetický čas je zajímavé pozorovat vedle nich na obrazovce práci překladatelky do znakové řeči. Jsou tam vidět emoce, zdvižené prostředníčky, tukaní si na čelo z boku hlavy. Líbí se mně hodně takové znaky, které by v čínském stínovém divadle ukazovaly různá zvířátka. Ušaté zajíčky, vlka, jehňátka či prasátka.

Na zimní slunovrat a začátek astronomické zimy vstupuje Slunce do Kozoroha. V pranostice se říká, na svatého Tomáše zima se rozpáše. Někde si dívky dávaly pod polštář řebříčková semena a prosily apoštola, aby jim ukázal nastávajícího muže ve snu. Jeden mladý muž leží v Assisi v hrobce. Má na sobě džíny a je mrtvý už 14 let. Jeho tělo se nerozpadlo. Církev jej ukazuje přes sklo a papež říká, že v jeho případě nebudou potřeba dva zázraky ke svatořečení.

Musím říct, že jsem nedávno viděl setkání papeže a šestnáctileté aktivistky Greta Thunbergové. Požehnal jí, řekl, ať pokračuje ve svém díle a pak ji požádal, ať se za něj modlí. To byl pro mě velmi silný okamžik. Náš pan prezident přišel o svoji hůlku. Znamý zpěvák Daniel Hůlka mu vrátil vyznamenání za to, jak se špatně chová k lidem a nemyslí na ně.

Ruští kosmonauti teď mají problémy s umělou inteligencí. A možná to nemusí být jen ta umělá. Člověku podobný ruský robot jménem Fjodor loni navštívil Mezinárodní vesmírnou stanici ISS a rozpoutal skandál. Nařkl ruské kosmonauty z opilství. Ti mezitím vstoupili do politiky a

chtějí se s robotem soudit. Androidu Fjodorovi mezitím zrušili účet na Twitteru. Správně.

Každý si jistě vzpomene na problém s hraboši. Teď trápí lidi v Čechách. Na Rohatecku jsme si s ním poradili v říjnu elegantně. Celoplošně. Zalili jsme pole na pár dní vodou z Moravy. Neměl hraboš šanci a vodní ptactvo si jen libovalo. Lidi chodili víc do přírody, aby se na vyliitou vodu podívali. Na kolech i s kočárky. Díky technice jsme mohli vše pozorovat i z oblohy. Nově vzniklé jezerní plochy by rybáři uvítali nejraději natrvalo.

Měli jsme noční zákaz vycházení a policisté informovali, že nebudou pokutovat bezdomovce, kteří nebudou večer doma. Ještě že tak. Člověku se hned uleví. Doba je fakt divná a je třeba mít se na pozoru. Všichni se musíme řídit tím, co nám říká nějaký PES, a vývojovou křivku následujících dní připravují modeláři. Znal jsem jednoho modeláře z Kyjova a vím, o čem píše. A to, že máme zakázaný zpěv přímo z nařízení vlády, je opravdu pohádkové. Chybí jen to království a pan král.

Během honu na Českokrumlovsku se jednomu myslivci stala nepříjemná věc, při které byl roztržen rukáv u jeho bundy. A co víc. Musel jít nahlásit ztrátu na policii. Řekl tam asi toto: Napadl mě jelen. Sebral svým parožím moji kulovnici ráže 22 Hornet, utekl a nevrátil ji. Tak byste mu asi dali jako první dýchnout, že?

Nedávné výročí 400 let od zásadní bitvy na Bílé hoře nám připomíná to, že samotná fyzická válka může trvat jen hodinu a půl a obsazení vlasti cizinci není nic neznámého. Ty ostatní války, které přetrvávají v nás, zůstávají na delší dobu. Nenechme si válkami slov, které ovlivňují veřejný prostor, ničit své životy. Chraňme si své zdraví duševní i fyzické. Budeme ho potřebovat. Krásné Vánoce.

Stanislav Zela, šéfredaktor

OBECNÍ ZPRÁVY

Nemáte na domě číslo popisné? Porušujete zákon!

Řada domů v naší obci není označena číslem popisným nebo orientačním, jak bylo zjištěno namátkovou kontrolou. U některých domů chybělo označení úplně. Na tuto skutečnost si stěžují doručovatelé nebo dopravci zásilek. Problémy vznikají také při roznášení volebních materiálů do schránek občanů.

Zmíněné nedostatky byly zjištěny u širokého spektra vlastníků nemovitostí, a to jak z řad majitelů starších staveb, které jsou označeny jen číslem orientačním, tak i překvapivě majitelů novostaveb a dokonce i některých zastupitelů obce.

Neoznačením objektu jsou porušovány zákony, zjistí-li úřad, že nemovitost není řádně označena, budou majitelé vyzýváni k nápravě. Současně může být toto porušení zákona předáno příslušnému správnímu orgánu k řešení. Za správní delikt či přestupek může být uložena pokuta ve výši až 10.000,- Kč. Vlastník nemovitosti je totiž podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, povinen na svůj náklad označit budovu čísly určenými obecním úřadem a udržovat je v řádném stavu.

Anna Homolová, místostarostka

Stromy pro Rohatec 750 let = 750 stromů

Slovácká obec Rohatec si v roce 2020 připomíná 750 let od první písemné zmínky. Od počátku roku se všechny akce nesly v duchu tohoto výročí. Bohužel mnoho naplánovaných kulturních i sportovních akcí muselo být přesunuto na neurčito nebo zrušeno, jako třeba oblastní výstava vín z celého Podluží. Radnice naplánovala k uctění výročí také jeden velmi netradiční skutek, a to vysadit přesně tolik nových stromů, jaké je výročí obce.

V době plné omezení nebylo zcela jednoduché takovou akci provést, jak uvedl starosta Jarmil Adamec: „Podařilo se nám získat na tuto obrovskou výsadbu finance ze tří různých dotačních titulů, které podporují sázení stromů, a tak nám bylo líto tuto krásnou vzpomínku budoucím generacím odpískat.“ Výsadba proběhla ve třech různých lokalitách. Je také velmi pestrá. V jedné části vznikl sad starých odrůd, v jiné sázely maminky s dětmi z Kolonie vzrostlé stromy v blízkosti dětského hřiště pro budoucí stín, a největší počet stromů vytvoří jedlý park, liniovou a lesostepní výsadbu v blízkosti

sběrného dvora, hned na konci ulice Větrná. Celá akce by nešla uskutečnit bez výrazné pomoci rohatecké komise životního prostředí a ochotných obecních zaměstnanců.

S velkou výsadbou mají v obci již velkou zkušenost. V roce 2018 při výročí 100 let založení Československa vysadili Rohaťané na tuto počest alej u vodárny v počtu 100 vzrostlých stromů (zejména javorů a lip). „Byla to skvělá akce, které se zúčastnily všechny spolky, svůj strom sázeli rodiče nových občánků i každá třída školky a školy. Nepamatuji si, kdy by se v obci sešlo tolik lidí a pomohlo dobré věci jako tehdy,“ vzpomíná Tomáš Vlach, radní a zastupce firmy Lesy Hornácko, která u obou akcí pomáhala nejen s materiálem. Lidé z Rohatce a jejich děti jistě v budoucnu ocení tento rozsahem velmi netradiční nápad. V současné divné covidové době pozitivní zpráva, život se nezastavil, v Rohatci myslí na budoucnost. Každý strom v blízkosti kterékoliv obce má svou neocenitelnou funkci. Každý strom pomáhá.

Jara Adamec, starosta

Vývoz odpadů v roce 2021

Směsný komunální odpad	BIO odpad - dědina	BIO odpad - Soboňky, Kolonie, Kopec	Plastový odpad
13. 1. + 14. 1.	20.1.	20.1.	8.1.
27.1. + 28.1.	17.2.	17.2.	5.2.
10.2. + 11.2.	3.3.	3.3.	5.3.
24.2. + 25.2.	17.3.	19.3.	9.4.
10.3. + 11.3.	31.3.	2.4.	7.5.
24.3. + 25.3.	14.4.	16.4.	4.6.
7.4. + 8.4.	28.4.	30.4.	2.7.
21.4. + 22.4.	12.5.	14.5.	30.7.
5.5. + 6.5.	26.5.	28.5.	27.8.
19.5. + 20.5.	9.6.	11.6.	24.9.
2.6. + 3.6.	23.6.	25.6.	8.10.
16.6. + 17.6.	7.7.	9.7.	5.11.
30.6. + 1.7.	21.7.	23.7.	3.12.
14.7. + 15.7.	4.8.	6.8.	
28.7. + 29.7.	18.8.	20.8.	
11.8. + 12.8.	1.9.	3.9.	
25.8. + 26.8.	15.9.	17.9.	
8.9. + 9.9.	29.9.	1.10.	
22.9. + 23.9.	13.10.	15.10.	
6.10. + 7.10.	27.10.	29.10.	
20.10. + 21.10.	10.11.	12.11.	
3.11. + 4.11.	24.11.	26.11.	
17.11. + 18.11.	22.12.	22.12.	
1.12. + 2.12.			
15.12. + 16.12.			
29.12. + 30.12.			

Slavnostní rok 2020 končí

Koho by v lednu napadlo, že místo plánovaných oslav budeme chodit skoro celý rok v rouškách, ve škole bude distanční výuka, většina kulturního a společenského života se vůbec neuskuteční a budeme jedni z mála, komu se podařilo vůbec uspořádat krojované hody a také koncert k oslavě 750. výročí obce. Mnoho z plánovaných akcí letošního roku se pokusí obec uskutečnit v roce příštím. Stejně tak se rozhodly i některé spolky. Uvidíme však, zda to bude možné, a život se vrátí k obvyklému tempu a podmínkám. Zatím jsme v situaci, kdy je v podstatě nemožné začít nový rok plesovou sezónou.

I když kolem nás již delší dobu panuje „blbá nálada“, média každý den chrlí další negativní myšlenky, přeci jenom jsme u nás nespali na vavřínech. I přes vzniklé potíže se podařilo uskutečnit skoro všechny naplánované stavební investiční akce roku 2020 a

usilovně jsme pracovali na projektech pro léta další. Kdo není připraven na výzvy státu, nemůže uspět. A i když se zdá, že jsme velmi bohatá obec, protože se pořád něco staví a opravuje, je to možné jen díky úspěšným žádostem o dotace, kterými šetříme vlastní finanční prostředky. Lidé už zapomněli na něco čekat, a že věci nelze vyřešit hned. Prostě chceme u nás v ulici chodník a basta. V naší ulici je rozbitá cesta, tak proč už není dávno opravená. Marně se snaží radnice některým vysvětlit, že existuje nějaký postup, plán, termíny, a že přednost mají akce, na které dokážeme získat dotace. Lidé nezajímá, co se děje v jiné ulici a jak se tam mají. Často dnes lidé nezajímá ani to, kdo bydlí vedle nich a jestli mají se sousedem dobré vztahy. Naše obec má čtyři části, více než čtyřicet ulic, a tomu odpovídající desítky kilometrů silnic, chodníků, kanalizací. A zejména obrovské plochy, o které se obec stará, proto-

že před svým domem si dnes uklidí či něco hezkého vysadí jen málokdo. Děkujeme každému, komu není lhostejné, jak to u něj před domem vypadá a pomůže svou vlastní činností. O celou obrovskou obec se stará hrstka statečných na radnici a v terénu. Jsem na ně hrdý. Někteří to dělají patnáct, dvacet i třicet let. A to v dnešní době, kdy člověk mění zaměstnání po pár letech, je obdivuhodné a hodné uznání. Málokdo si dokáže představit, kolik toho musejí vydržet, dodržovat někdy nesmyslná pravidla, komunikovat s nepoučitelnými lidmi, kterým se nedá nic vysvětlit, být stále nad věcí, protože jejich zdraví a osobní problémy nikoho nezajímají, pracují přece pro obec, tedy pro nás. Je jednoduché někomu zlepšit den, stačí se usmát, poděkovat, říci hezké slovo - i obecní zaměstnanci si to zaslouží. Přeji všem pevně zdraví, lásku a naději.

Jara Adamec, starosta

Informace obecního úřadu

Výdejní místa zpravodaje

Rohatecká obec:

Dědina:

- Prodejna COOP
- Novinový stánek p. Zemská
- Pekárna
- Knihovna

Kolonie:

- Sběrný dvůr
- Čekárna ordinace MUDr. Teplé
- Hospoda na nádraží

Informace k velikosti zasílaných fotografií ke zveřejnění ve zpravodaji:

Kvalita přiložené fotografie musí být minimálně 1000 pixelů (bodů) vodorovně, odpovídá velikosti minimálně 1,5 MB. Zaslání menší fotografie může způsobit nejen její špatnou viditelnost, ale i její neuveřejnění z tohoto důvodu. Fotografie musejí být zasílány zvlášť. Když budou spolu s textem ve wordu, nebudou použity. Příspěvky jsou přijímány do posledního dne v každém lichém měsíci a připravovány ke zveřejnění na redakční radě.

Matrika

Narození: 6

Úmrtí:

Zdeňka Majerová, 77 let
Rostislav Sloboda, 85 let
Ludmila Antoňová, 75 let
Josef Uříčář, 74 let
Stanislav Valenta, 80 let
Jindřich Martinák, 69 let
Karel Krumpolc, 74 let
Helena Vlčková, 92 let
Augustin Běleš, 90 let

Nová obecní hasičská cisterna

Jedním z velkých dnů obce se stalo pondělí 16. listopadu. Ten den obec získala novou moderní hasičskou cisternu, která nahradí čtyřicetiletou Tatru. Bohužel v době koronavirové se spoustou omezení nemohlo proběhnout plánované slavnostní předání, a tak nám tento nový vůz aspoň pozhnal otec Robert. Popřál všem, kteří s cisternou budou jezdit, ať se vždy v pořádku vrátí a jejich práce přinese pomoc všem, kteří ji budou potřebovat. Slavnostní ukázka této moderní techniky proběhne spolu s naší jednotkou v klidnějších a teplejších měsících u příležitosti svátku sv. Floriána v květnu. Je na místě poděkovat členům obecní jednotky sboru dobrovolných hasičů, kteří se na novou techniku velmi těšili a budou se nyní sezna-

movat se zcela jiným vozidlem a vybavením. Poděkování patří zejména veliteli jednotky Ing. Letochovi, který dohlížel na technickou specifikaci vozidla, aby nám firma WISS Czech dodala přesně takové vozidlo, jaké jsme si objednali. Někteří škarohlídi si už nyní kladou otázku, kolik to všechno stálo a jestli to bylo vůbec potřeba. Obec využila na koupi cisterny dvě dotace v celkové hodnotě 7 milionů Kč. Za vozidlo jsme zaplatili 8 milionů Kč. Po novém roce budeme moci prodat naši starou Tatru, která ještě jistě nějaké menší jednotce poslouží. Nová cisterna v hodnotě 8 milionů nás tedy stála méně než 1 milion Kč. Podařil se nám husarský kousek v době, kdy mnoho obcí musí takové prostředky plně platit ze svého. Dlouhodobě

se snažíme podporovat naši jednotku a zajišťovat jí veškerý materiál a vybavení, aby mohla kvalitně a včas pomáhat lidem nejen u nás v obci.

Jara Adamec, starosta

Historie

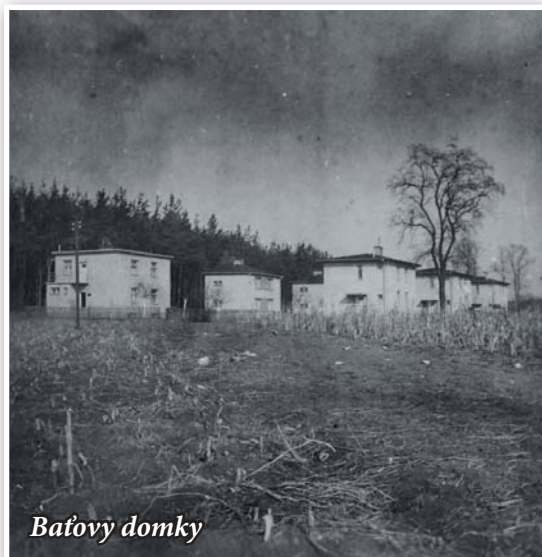
Místní část Soboňky vznikla teprve po první světové válce

Druhá polovina devatenáctého století byla poznamenána v našem kraji velkým rozvojem průmyslu. Hledaly se nejen surovinové zdroje, ale rovněž posílení zdrojů energetických, zvláště uhlí. Geologickým průzkumem se zjistilo, že celý náš kraj, vnitřního polomu Dolnomoravské propadliny, jsou zásoby lignitu. Celá oblast byla rozdělena do několika zón, pánví, z nichž největší byla pánev Dubňanská, a také nejvhodnější pro těžbu. Táhlá rozloha zasahovala asi 23 km² mezi Hodonínem, Dubňany a Ratíškovici. Geologický průzkum také prokázal, že ve slujích, vrstvách, vhodných pro těžbu, je mocnost asi 3,60 až 3,80 m v hloubkách kolem 130 m. Největším střediskem těžby se stala oblast Hodonín – Dubňany – Ratíškovice. Do důlní těžby se zapojilo několik společností. Kvalitnější energetické uhlí se sice na přelomu 19. a 20. století dováželo z Ostravska nebo ze zdrojů v Čechách, jeho doprava byla nerentabilní. Posílení energetického zdroje pociťovala rovněž velká rozvíjející se firma Baťa ve Zlíně. V této době se stále uvažovalo o splavnění řeky Moravy i dlouhodobé úvahy o budování plavebního kanálu Odry – Dunaj pro levnou lodní dopravu. Od roku 1818 se také prováděly regulace (úpravy toku) řeky Moravy. Velkoplošnou regulaci řeky v úseku od Moravičan (od Otrokovic) po Rohatec schválil zemský sněm v roce 1892. Kompetentní orgány si od tohoto slibovaly odvrácení

hrozeb povodní na Slovácku. S praktickou úpravou se započalo v roce 1909. Práce však přerušila první světová válka. Provádění regulace zabránilo sice škodám při záplavách, ale narušil se i vodní režim okolní krajiny poklesem podzemní vody. Řešením bylo zabránit vysychání okolních pozemků zavlažováním s využitím pobočných ramen. Myšlenky se ujala i firma Baťa a rozhodla se vybudovat vodní cestu kanálem, který by sloužil i jako zavlažovací s finanční účastí státu. Jevila se i možnost posílení energetické soběstačnosti těžbou lignitu na Hodonínsku a jeho dopravou po takovém kanále, neboť doprava po železnici byla nerentabilní.

Po roce 1927 firma Baťa uskutečnila další průzkum v části Důbrav a v Soboňkách, kam zasahovala těžební pánev lignitu. Na základě výsledků vyhloubila firma Baťa těžební důl nazvaný Jan v Soboňkách. Pro zaměstnance vystavěla devět rodinných dvoubytových domků baťovského typu. Každý byt měl samostatný vchod. Stavby situovala v katastru obce, stejně jako hospodářské a správní budovy dolu. Vstupní šachtu do podzemí i důl již na tehdejší katastrální území Vracova. Hranicí mezi katastry býval Soboňský potok protékající od Ratíškovic do řeky Moravy. Těžba byla zahájena v roce 1937. Zásoba lignitu se jevila velká a k dolu se vybuďovala rovněž železniční vlečka z rohatecké železniční stanice.

V této době již probíhaly i v Rohatci práce na regulaci řeky Moravy. Severní oblouk toku v Kolonii byl přehrazen a napřímen směrem k Rohatci Přívozu. Podílela se zde i firma Baťa. Úspěšně pokračovala i výstavba Baťova kanálu, který měl být napojen u Přívozu na řeku Moravu. Odtud se začalo upravovat koryto řeky proti proudu až k Soboňkám, kde by se vytěžený lignit překládal do lodí a přepravoval po Moravě dále po Baťově kanálu do zlínských závodů. Taková přeprava slibovala nižší náklady oproti dopravě železniční. Od roku 1935 projížděla motorová loď od Rohatce po řece Moravě až po Soboňky a technici připravovali návrhy úprav koryta tak, aby bylo možné proplouvání nákladních lodí. Zpevňovaly se břehy dlážděním. První práce započaly od železničního mostu proti proudu k Soboňkám na obou březích. To se již schylovalo k druhé světové válce a veškeré práce polevovaly. V dole Jan se zjistila asi po dvou letech nerentabilitnost těžby. Důlní sloje se zaplavovaly podzemní vodou vlivem blízkosti řeky Moravy a čerpání bylo nákladné. V roce 1940 se těžba zastavila a důl byl uzavřen. Stavba kanálu skončila mezi Sudoměřicemi a Rohatcem. Potřeba uhlí však trvala. Firma Baťa vlastnila i prosperující těžební důl Tomáš v Ratíškovicích. Odtud vybuďovala železniční trať do rohatecké stanice, na konci plavebního kanálu mezi Sudoměřicemi

Baťovské domky

Důl Jan

a Rohatcem bylo vybudováno překladiště – výklopník vagonů. Uhlí z Ratíškovice se přepravovalo po železnici do Rohatce a dále po železniční trati Rohatec - Sudoměřice k výklopníku, kde byla odbočka k vyklápěcímu zařízení. Vagony se vysypávaly do lodí a přeprava pokračovala po kanále do Otrokovic. Nedokončené zpevňování břehů řeky Moravy značně utrpělo při povodních v roce 1939, zachovala se však levá strana po proudu. Patrně bylo v roce 2018 při nízké hladině vody.

Opuštěné budovy dolu firma Baťa dále využila a zřídila zde továrnu na broušení mramoru a kamene. Budovy byly rozšířeny a Soboňský potok sveden do potrubí pod budovami. Továrně se říkalo Mramorárna. Vyráběly se zde mramorové a

žulové obklady schodů a stěn, mramorové dekorace, koupací vany, drobné galanterní zboží, psací soupravy, stolky, vázy, krby, rozvodné skříně, obklady oltářů, kazatelen, křtitelnic, obklady prodejních pultů a žulová dlažba. V místním kostele je dosud oltář obložený mramorem ze soboňské mramorárny. Na Slovensku v Partyzánském je menší kostelík, který má vnitřní výzdobu z mramorových desek vyrobených v závodě v Soboňkách. Opracovávaly se zde následující druhy kamene:

- domácí – žula, syenit, mramor, travertin, aragonit, pískovec, onyx
- zahraniční – mramor italský, francouzský, belgický a finský.

Výroba byla převedena v roce 1950 do Přerova. Budovy převzala firma JAN-

KA Radotín. Vyráběly se zde ventilátory a vzduchotechnická zařízení. V roce 1954 byla výroba ukončena a budovy převzala Jihomoravská armaturka Hodonín. V roce 1984 přistavěla novou správní budovu. Vyráběly se zde armatury vodní i plynové pro tuzemsko i dodávky do zahraničí. Po roce 1989 převzala budovy zahraniční firma. Železniční vlečku využila v roce 1949 firma Štěrkopísek se sídlem v Olomouci, která štěrkopísek těžila v blízkosti Soboněk z koryta řeky Moravy. Od plovoucích bagrů byl dopravován pásy přímo do vagonů přistavených na vlečce. Těžba skončila v roce 1955 a od této doby se používala vlečka jen občasné. Po roce 1970 chátrá a v současnosti je v dezolátním stavu, zarostlá náletovými keři a trávou.

Zdeněk Bíza

Důl Jan

Loď na řece Moravě v Kolonii

Školství

Projektový den Vánoce se Santou u předškoláků

Předškolní děti se mají seznamovat s tradicemi i jiných zemí a porovnávat je s těmi našimi. Jelikož se děti seznamují s angličtinou přirozeným způsobem 4x týdně, přímo se nabízelo porovnat vánoční zvyky v Americe a u nás v České republice. Nemám ráda zaměňování našeho Ježíška se Santou, a tak jsme dětem vysvětlily, že si jen zahrajeme na Vánoce v Americe, kde dárky nosí Santa. Ráno, když děti přišly, vytvořily si punčochu na krb, hudební nástroj s rolničkami, který využily při koledování s anglicky zpívanými koledami. Také nezapomněly napsat dopis Santovi a nazdobit stromček. Formou příběhu z obrázkové knížky, kterou četla angličtinářka Jana Gajdová, se seznámily s tím, jak Santa naděluje dárky. Po četbě nachystaly Santovi na tácek su-

šenku, mléko a mrkev pro soby a pak šly ulehnout ke spánku. Protože jsme si jenom hráli na Vánoce, mohly se děti dívat, jak Santa „přes noc“ naděluje dárky pod stromeček, naplní punčochy hračkami a sladkou „candy cane“, nezapomene se posilnit na další cestu mlékem, sušenkou a vezme si mrkev pro své kamarády soby. Děti pak společně rozbalily dárky a hrály si s nimi. Dozvěděly se, že hlavní hostina je až po rozbalení dárků druhého dne a jí se převážně krocan, sladké brambory a brusinková omáčka. Měly také možnost se vyfotit se Santou u jeho soby a saní, které pro tento den nakreslily. Nakonec se rozloučily se Santou, nedočkavě si spočítaly na adventním kalendáři kolik dní chybí do Vánoc, než přijde náš Ježíšek a živě si povídaly o tom, co si pod stromečkem přejí najít.

Blanka Cmolová

Z činnosti mateřské školy

Nastalo září a budovu mateřské školy opět zaplnili malí človičkové. Některé děti jsou u nás poprvé, přišly odvážné, jiné bojují se slzičkami a bude nějakou dobu trvat, než se „zabydlí a zdomácní.“

Za provozu se dokončuje výstavba 5. třídy.

Bohužel ani nás neminula čtrnáctidenní karanténa, během které onemocněl i personál MŠ.

Přišel listopad a děti vytvořily spoustu krásných výtvarných prací s podzimní tematikou, poznaly různé hry, písničky a básničky. Pozvolna se připravují na adventní čas. Budou se učit koledy a seznámí se s vánočními tradicemi.

Děkujeme všem ohleduplným rodičům, kteří respektují všechna mimořádná opatření MŠ a v tomto náročném období nám vycházejí vstříc i tím, že ponechávají své děti v mateřské škole jen po nezbytně nutnou dobu. Chrání tak své dítě, sebe, i naše zaměstnance.

Přejeme si, aby děti u nás byly spokojené a měly pěkné vzpomínky na dny u nás prožité.

Kolektiv učitelek MŠ

Dešťovka pro školu

V druhé polovině listopadu jste mohli zaznamenat okolo základní školy a tělocvičny čilý ruch bagrů, bagříků a jeřábů. Podařilo se nám zakopat a instalovat dvě velké retenční nádrže na zachycení dešťové vody, do kterých poputuje dešťovka ze střech tělocvičny a budovy základní školy. Zachycení těchto srážek nám může pomoci při přívalových deštích zmenšit okamžitý průtok v kanalizačním řádu. Stavbu pro nás prováděla firma IS Hodonín. Podařilo se nám ušetřit více než 2,5 milionu korun díky úspěšně získané dotaci. Již nyní pracujeme na dalších retenčních nádržích pro dešťovku na dalších budovách (mateřská škola, KD Kolonie, kabiny a tribuna TJ Slavoj, kostel). Uvidíme v příštím roce,

zda budou naše žádosti úspěšné. Zachytávání dešťovky má pro obec velký smysl a na některých místech by nám to mohlo dovolit i zalévání veřejných prostranství. Ne každý rok bude mít takové srážky, jaké jsme měli letos. Zejména však chceme ušetřit vodu z kanalizačního řádu. Třeba bude obec inspirovat i nějaké další občany, aby zachytávali dešťovou vodu a tu využívali pro svou potřebu. Zatím se jí mnoho staveb snaží jen zbavit odtokem na silnici a pak se divíme, když kanalizace nestihá. Hlavní funkcí kanalizace je však odvádět splašky, ne déšť. Držte nám palce, zkusíme další čtyři žádosti o realizaci nádrží na dešťovku.

Jara Adamec, starosta

Práce dětí v distanční výuce

Moje oblíbená písnička

Žáci měli v rámci distanční výuky hudební výchovy za úkol libovolně znázornit svou oblíbenou písničku. Někteří natočili video, kde písničku hrají na hudební nástroj, jiní zpívali a někteří se rozhodli písničku nakreslit.

Podnebné pásy

V přírodovědě dostali žáci 5. ročníku za úkol zmapovat podnebné pásy Země a zakreslit je do slepé mapy společně s rostlinami a živočichy, kteří se zde vyskytují.

Další práce dětí

V distanční výuce se učitelé snažili také trochu zpestřit pobyt doma dobrovolnými úkoly z hudební, výtvarné a pracovní výchovy.

Rohatecké děti se s chutí do dobrovolných úkolů zapojovaly a dokázaly, že v sobě mají spoustu fantazie a kreativity. Posuďte sami, jak se úkolu zhostily.

Učitelé ZŠ

Prvňácké začátky

Letošní prvňáčci se ve škole zatím moc neohřáli. Po necelém měsíci vyučování je doma uvěznila karanténa a brzy

poté celoplošné zavření škol. Přesto nezaháleli! S velkou podporou rodičů a online výuky se učili počítat, psát i číst

nová písmena, slabiky a slova. Jejich cesta k první skutečné knize – Slabikáři – tak byla otevřená.

Proto se brzy po návratu do lavic mohli těšit na Slavnost Slabikáře, ve které prokázali své znalosti a dovednosti. Na jedno dopoledne se ocitli v Písmenkovém království. Zlý černokněžník Nečtenář zde ve věži uvěznil princeznu Abecedku. Spolu s jejím ženichem, rytířem Čteníkem, žáci splnili pět čtenářských úkolů, za které získali 5 klíčů. Díky nim a tajemnému zaklínadlu princeznu z věže osvobodili. Konala se královská svatba s hostinou, zábavou i tancem. Jako „svatební“ dar dostal každý prvňáček svůj novotou vonící Slabikář.

Za žáky 1. A třídní učitelka Zuzana Hřivňová

Školní družina

V letošním školním roce čekala na děti ve školní družině indiánská výzdoba. Na zdech visel totem, indiánské teepee s pravidly, lapač snů, indiánská čelenka a další výzdoba, která již dětem napověděla, že letošním tématem naší celoroční hry je téma, které jsme nazvali Indiánskou stezkou.

Než společně vyrazíme na dobrodružnou cestu, čeká na děti mnoho úkolů. Naši indiáni se musejí nejdříve seznámit nejen mezi sebou, ale i se školní družinou, celou školou a také s indiánskými pravidly. Po rozdělení do tří kmenů si musel každý

kmen vymyslet svůj název, zvolit barvu svého kmene a svého náčelníka. A tak máme v družině kmen Apačů, Mohykanů a Lovců.

Prvním jejich velkým úkolem bylo vytvořit indiánský totem. Každý se zapojil a všem kmenům se totem, který bude zdobit chodbu naší školy po celý školní rok, moc povedl. Na nástěnce vytvořil každý indián pomocí otisku ruky svou podobiznu a také vyškral krásný podzimní obrázek.

Přestože bylo naše putování po pár týdnech přerušeno z důvodu nepříznivého vývoje epidemiologické situace v ČR, stihl si ještě každý indián nazdobit svou

indiánskou roušku. Roušku s obrázky teepee, kaktusů, lapače snů a šípy dostali všichni a společně si je vybarvili podle vlastní fantazie.

Už se všichni těšíme na další společná dobrodružství.

Hana Okáníková

Chtěla bych touto cestou moc poděkovat Igoru Ožvoldovi za věnování látky na podšíť roušek a náš obrovský dík patří i Hance Hlucháňové za rychlé a precizní ušití více jak třiceti roušek.

Díky.

Soutěž o nejlepší fotografii k výročí 750 let od založení obce na téma Odcházející podzim v Rohatci

V rámci výtvarné výchovy během distanční výuky měli žáci VII. ročníku v období Dušiček vyhlášenu fotografickou soutěž.

Jich úkolem bylo vyrazit v této „době covidové“ na procházku a pomoci fotografií zachytit krásy končícího podzimu v jejich rodné obci, která letos slaví kulaté narozeniny. Každý se do soutěže mohl zapojit pouze jednou fotografií.

Velmi mě těší, že se do soutěže zapojili všichni žáci. Vybrat tu nejhezčí fotografii bylo opravdu hodně náročné, protože byly jedna krásnější a nápaditější než druhá. Vyhodnocení nakonec proběhlo ve čtyřech kategoriích. V první kategorii vybírali nejlepší tři fotografie anonymně žáci navzájem mezi sebou. O tom, že soutěž byla velmi vyrovnaná, mluví i výsledky. Na prvních dvou místech se umístily (se stejným počtem hlasů) vždy dvě fotografie. Vítěze dalších kategorií pak vybírala „porota“ složená z vedení školy a třídní učitelky. Celkově nejlepší podzimní fotografii soutěže se pak stala fotografie Patrika Homoly.

Všem výhercům moc gratulujeme!

O tom, jak šikovní fotografové v Rohatci jsou, se můžete přesvědčit sami.

Alena Vrbová

Výsledky soutěže:

Kategorie Žáci

- 1) Adéla Řezáčová
Sabina Světnicová

- 2) Patrik Císař
Vanessa Alexandra Tóthová
- 3) Karin Šrůtková

Kategorie Podzim – budovy

- 1) Adéla Řezáčová
- 2) Nela Grombířová
- 3) Marie Robková

Kategorie Podzim – příroda

- 1) Patrik Homola
- 2) Eva Ohrazdová
- 3) Karin Šrůtková

Kategorie Podzim – originální nápad

- 1) Patrik Císař
- 2) Hana Okáníková
- 3) Sabina Světnicová

Adéla Řezáčová

Patrik Císař

Patrik Homola

KULTURA

Muzeum v letošním roce

Závěrem tohoto roku jsem měla v plánu napsat, co vše se nám v našem muzeu letos povedlo a které výstavy jste mohli navštívit. Bohužel letošní rok je zcela jiný než ty předchozí a většinu výstav a ostatních akcí zatím musíme přesunout na neurčito. Píšu většinu, protože jedna, a to ta největší, se nám povedla uskutečnit. Byla to výstava k významnému výročí naší obce. Zároveň to byla největší a nejnáročnější výstava, kterou jsme pro vás připravili, jelikož exponátů a předmětů k vidění bylo opravdu hodně. Výstava byla rozdělena do dvou částí. V muzeu historie, na mapkách z roku 1768, je patrná celá niva řeky Moravy i místa, odkud tehdejší obec vznikla. Mapka je vůbec první souvislé zaznačení místního kraje. Na dalších fragmentech mapek je patrný Rohatec a tok řeky Moravy a částí v letech 1829 a pozdějších až do začátku 20. století. Zaznačena jsou významná místa v obci, budovy, které vznikaly nebo zanikaly během historie. Vše je doplněno fotografiemi i popisem zajímavých událostí. Samostatnou část tvoří fotografie všech starostů obce od roku 1877 až do současnosti. Doplněno je několik společných fotografií s občany při významných událostech v její historii. Druhou samostatnou expozici tvoří dochované fotografie z pořádání hodů zasvěcených sv. Bartoloměji. Celá tato část je doplněna seznamem volených stárek, stárků a chasy při pořádání hodo- vých slavností. Neméně zajímavé byly vystavené všechny podoby našeho lidového kroje. Zde se po dobu výstavy promítalo video na DVD o oblékání slavnostního kroje. Vše doplnily obrazy nejznámějších místních malířů. Druhá část výstavy byla umístěna do prostor domu občanských aktivit (stará škola), kde bylo k vidění velké množství nádherných obrazů a tvorby jak od starších rohateckých umělců, např. akademického malíře Karla Nováka, nitěné obrazy Anny Netíkové, plastiky Rudolfa Richtera. K vidění byla také tvorba autorů mladších a různé sbírky nebo výrobky šikovných rukou našich spoluobčanů - paličkování, keramika i jiná ruční tvorba, stejně tak jako zajímavé sbírky, vše podtrženo krásnou květinovou výzdobou. Také jste měli možnost zakoupit knihy spjaté s Rohatcem, obnovené vydání knížky s ná-

zvem Slovacká osada Rohatec z roku 1930 a DVD s instrukcemi o oblékání místního kroje.

Slavnostní zahájení proběhlo 16. srpna v obřadní síni obecního úřadu. A přestože vás na samotné zahájení tolik nepřišlo, byli jsme všichni velmi příjemně a mile překvapeni, jak velký zájem, a to nejen z naší obce, o výstavu byl. Musím říci, že tak velké množství návštěvníků jsem já osobně ještě nikdy v prostorách muzea neviděla a našla se i velká většina z vás, která se na výstavu vracela i několikrát.

Na expozici pracovala celá muzejní komise ve spolupráci s obecním úřadem nejen tento rok, ale přípravy začaly již mnohem dříve a musím říci, že bylo opravdu náročné pro nás tak velkou a rozsáhlou výstavu připravit. Zároveň je ale třeba poděkovat všem, kteří nám pomáhali, všem členům muzejní komise a zaměstnancům obecního úřadu. V neposlední řadě patří velký dík panu starostovi za trpělivost a vstřícnost. Zvláštní dík patří také panu Zdeňku Bízovi, který svými historickými vědomostmi a vypravěčskými schopnostmi udělá každou výstavu zajímavější. Bez něho by tato výstava snad ani nevznikla. Samozřejmě děkuji všem umělcům, kteří nám ochotně zapůjčili svoji tvorbu, obrazy a kresby.

Opravdu si toho velmi vážíme a děkujeme! Na této výstavě jsme vám chtěli představit a připomenout nejen historii a vznik naší obce, ale také ty, kteří se svou uměleckou tvorbou podílejí na tom, aby svět, v němž žijeme, byl krásnější a veselější. Já pevně věřím, že Rohatec může být ještě krásnější a veselější. Hlavně bude takový, jaký si ho sami uděláme.

Kateřina Svrčková, Zdeněk Bíza,
kulturně muzejní komise

Deset otázek pro deset osobností ze světa fotografie

Je počítán mezi klasiky české fotografie. Není jen fotograf. Je i výtvarníkem, tiskařem a papírníkem. **Vladimír Brunton**, kterého vám dnes chci představit, zpracovává fotografii starým řemeslným způsobem. Své fotografie vyvolává na plátna a ruční japonský papír. Některé ruční papíry vyrábí až o velikosti 2x2 metry a obraz na ně přenáší sluncem. Stál mu modelem Dalajláma, Václav Havel a mnoho dalších slavných osobností. Rozumí si velmi dobře nejen se světlocitlivou emulzí. Studuje Kabalu a na své poslední výstavě Odhalená Kabala představil její historii a vývoj. Zákony vyšších světů a přírody zkoumá stejně, jako se věnuje práci se světlem ve fotografii. Je autorem světově originálního ručního zpracování fotografického obrazu. Na zahradě má nově originální stroj na mletí a zpracování surovin

při výrobě papíru, který mu na zakázku vyrobili v Indii. Chodí bos, připravuje skvělou kávu a před domem mu rostou krásné bambusy.

1. Co je to krása?

Krása je vyvolání dobrého pocitu v druhém člověku.

2. To nejdůležitější v našem životě Vašima očima a srdcem?

Nejdůležitější je spokojenost všech lidí v životě.

3. Je důležité mít vzdělání?

Ne tak jak ho známe, ale je důležité vzdělání. Aby člověk věděl, kdo je, co má dělat a kam spěje v životě.

4. Jaká oblast výtvarného umění Vás nejvíce životem provází?

V první řadě je to fotografie. Pak malířství. Obrazy. Minimalismus.

5. Cestujete stále rád?

Moc rád jsem cestoval. Nyní to už nevyhledávám. Jsem raději na jednom místě.

6. Co si myslíte o tzv. focení do šuplíku?

Je to jenom o způsobu uspokojování vlastní umělecké touhy.

7. Která fotografie nebo fotograf Vás na počátku inspirovaly?

Byl to František Drtikol. Jeho styl fotografování. Ze zahraničních fotografů bych zmínil třeba Williama Talbota.

8. Co Vy a sociální sítě?

Je to nové, moderní a důležité spojení se světem. Komunikační kanál.

9. Mají to dnes mladí fotografové těžší, než jste to měli Vy? Nebo je to mýtus?

Nevím. Nedokážu to posoudit. V něčem je to lehčí, v jiném těžší. Konkurence je větší. Technika je zase na lepší úrovni. Každá doba má své.

10. Je pro Vás pocit štěstí něco ohraničeného a vzdáleného nebo je to stav, kterého lze dosáhnout?

Štěstí bych definoval tak, že není v uspokojování svých potřeb, ale vědění, jak toho trvalého štěstí dosáhnout.

Děkuji za všechny Vaše odpovědi.

Stanislav Zela

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

Na nočním stolku se mně objevily některé zajímavé knihy. Píšte správně česky s podtitulem poradna šilených korektorů. V obsahu objevíte hned v první části nadpis Jak psát správně aneb Pravopisně-gramatický výlet pro otrlé. Autoři mimo jiné píšou třeba toto: Žádná „nová pravidla“ se za poslední roky v češtině neobjevila, a pokud ano, nikdo nám o nich neřekl. Knihu Slovník nespisovné češtiny můžete číst před spaním a vždy se budete bavit. Poslední položka slovníku pod písmenem ž je „žvyksna“ – „brněnsky žvýkačka. Nějaké grázl mi nacpal žvyksnu do zámku - Jak přinde se žvyksnó, tak měli v hokně parák, to je zichr“. Titul Civilizace od Nialla Fergusona nám ukazuje střetávání západu a zbytku světa a to již od dob antiky. Autor si klade otázku, jaký bude vývoj západní civilizace. Tento historik přednášející na Harvardu, pracující na Oxfordu a Stanfordu je literární celebritou, která umí podat dějiny zajímavým způsobem. V jednom pražském antikvariátu jsem zakoupil knihu Vlastivěda moravská - Místopis Moravy - Strážnický okres. Je tu i kapitola Rohatec. František Dvorský knihu začal psát

v roce 1889 a v roce 1914 ji vydal Musejní spolek v Brně. O Rohatci se zde píše jako o nejzápadnější osadě okresu strážnického. Domovních čísel jsme měli podle ní v roce 1775 celkem 93. O konci devatenáctého století se tam uvádí, že lid se drží nářečí svého, jakož i malebného slováckého kroje. Muži mimo jiné nosili čepice „aksamitky“, robené ze psí kůže, štrapci neb péry zdobené.

Argentina začala omezovat import knih ze Španělska a jeden požadavek zněl, dokažte, že vaše knihy neobsahují olovo.

Olejomalba streetartového umělce Banksyho, která představuje variaci na slavný obraz impresionisty Clauda Moneta, byla na středěční aukci v Londýně vydražena za 7,6 milionu liber, v přepočtu 226 milionů korun. Když jsem dílo viděl, tak jsem si říkal co by na to asi chudák Monet řekl. Kombinace street artu s impresionismem nemusí lahodit oku milovníka umění.

Skončil animovaný projekt Krtek a Panda. Hlavní důvod měl být, že nechtěl ducha Milerova příběhu. Upřímně tento čínský paskvil má ke cti hodně daleko.

Víte, že knihovna Kongresu ve Washingtonu je s počtem 155 milionů knih největší knihovnou na světě? Každý den tam přibývá 10 tisíc položek. Dělat tam knihovníka je asi terno.

Ze seriálové tvorby mohu doporučit Impérium Mafie v Atlantic City. Zvlášť pro milovníky herce jménem Steve Buscemi, který tam exceluje. Je to již šest let starý kriminální seriál obnažující prohíbi v Americe dvacátých let minulého století.

Výstavy se nám otevřely nedávno. Zajímavým tipem je rozhodně humpolecká galerie 8smička se svou výstavou Nejedna rodina. Propojení sedmi osobností výtvarně, básnický i teoreticky do jedné rodiny odhaluje kouzlo přínosu lidí jako Ivan Martin Jirous, Věra a Juliana Jirousová, Zorka a Jan Ságloví a Jiří a Ludmila Padrtovi.

V souvislosti s definicemi co je čím a současnou státní podporou toho či onoho zní zajímavě, že kultura je biologickou potřebou člověka a umění nemůže být nikdy volnočasovou aktivitou. Uf.

Stanislav Zela

SPOLKY

Vánoce, Vánoce, přicházejí...

Tuto optimistickou vánoční písničku zná snad každý. Určitě před letošními Vánocemi opět zazní. Nikdo z nás však neví, jak dalece budou šťastné a veselé.

Od jara letošního roku jsme se ocitli v situaci, kdy nejen nás, ale i celý svět navštívil nový virus zvaný COVID-19, který na dlouhou dobu poznamenal naše životy, želek horšímu. I když jsou zabezpečeny základní životní potřeby, hlavně zdravotní, nemů-

žeme se bez strachu setkávat, navštěvovat, pobesedovat.... V našem Klubu důchodců jsme měli připravenou řadu kulturních a zájezdových akcí a vše jsme museli odvolat. Nás, seniory, teď baví hlavně televize a ti, kteří mohou, si zajdou nakoupit nebo i do přírody, samozřejmě za vládou stanovených podmínek. Jinak to zatím nelze. Pokud chceme a jistě si i přejeme, aby nemocní se vyléčili a virus nás opustil, musíme

stanovená opatření dodržovat!

Současná situace není příliš optimistická, přesto věříme, že vánoční svátky proběhnou v klidu a pohodě. To přejeme našim členkám a členům, ale i všem spoluobčanům a dětem! Zároveň do nastávajícího roku přejeme, ať se koronavirová situace zlepší, ať další život prožíváme beze strachu, ve zdraví a ať nás potkává více štěstí!

Výbor Klubu důchodců

Přání Spolku zdravotně postižených občanů

Letošní rok 2020 byl velmi podivný, spojený s první a druhou vlnou koronavirové nákazy. A jak se praví v jednom z kolujících vtípů, že rok 2020 byl nejkratším rokem v historii, neboť měl jen měsíce leden, únor, červenec, srpen a prosinec. Opatření, která byla vládou učiněna, měla tudíž dopad i na náš spolek, potažmo na akce, při nichž se tak rádi setkáváme, ať už to byly večírky, poznávací zájezdy, relaxační koupání nebo návštěvy divadel a koncertů. V době, kdy vláda přísná opatření rozvolnila, jsme něco málo z plánovaného uskutečnili, a tím jsme dali našim členům naději, že snad bude lépe. Bohužel koncem září přišla druhá vlna a opět nastala přísná opatření. Proto jsme museli další plánované aktivity zrušit. Všichni víme, že tato druhá vlna byla co do počtu

pozitivních případů nákazy, ale bohužel i zemřelých, podstatně horší. V současnosti dochází opět ke zhoršení situace, doufáme, že se budeme všichni chovat zodpovědně a budeme moci prožít nejen vánoční svátky ve zdraví. Pro další rok si chceme zachovat optimismus a naději a při zlepšení podmínek opět plánovat aktivity pro rok 2021.

Při příležitosti nadcházejících svátků vánočních přeje výbor Spolku zdravotně postižených občanů všem členům, ale i ostatním spoluobčanům, klidné Vánoce prožité se svými nejbližšími v kruhu rodinném. Do nového roku 2021 chceme popřát hlavně pevné zdraví, mnoho optimismu a životní pohody.

Výbor SZPO

Myslivercké okénko

Vážení čtenáři, přemýšlel jsem, které milé zvířátko by bylo vhodné jako téma do vánočního Zpravodaje. Nakonec volím veverku. A hned se pustím do několika informací pro některé z vás možná překvapujících.

Veverky rezavé, hnědé nebo černé nejsou různými druhy, ale jsou to barevné varianty u nás žijící jediné veverky obecné (*Sciurus vulgaris*). Často se totiž chyběně traduje, že černá veverka je u nás vetřelec.

Žijí veverky v páru? Nežijí, jsou to samotáři. Scházejí se jenom v době páření. Někdy, hlavně ve městech, můžete vidět více veverek v místech, kde jsou přikrmovány. V dutinách stromů bydlí jenom zřídka, staví si hnízdo ve větvích stromů. To mívá dva vstupy, je zcela neprůhledné a má tvar míče na ragby. Na většině kreslených obrázků mají veverky na uších štětky. Není to stálá ozdoba, ale pouze součást zimní srsti. Od jara do podzimu jsou uši hladké. Mylnou představou může být i veverčí zimní život. K spánku se neukládají, ale

zásoby krmení si tvoří. Schovávají je do země, do dutin a hnízd. Není pravda, že na úkryty zapomínají, dokonce je pravidelně kontrolují. Hodně diskutovaná je otázka lovu malých ptáků. Zde převažuje názor, že veverka je vegetarián.

Jistě znáte časté varování, že na samotná mláďata se nemá sahat a nikam je přenášet. To platí u srnčat, zajíců, bažantů kuřat, apod. Ale veverče vypadlé z hnízda už matka nikdy nesebere. Proto je potřeba ho vzít a nejlépe předat do některé záchranné stanice.

Veverka je stromový hlodavec s chundelatým ocasem, s proměnlivým zbarvením a vždy bílým břichem. Páří se od jara do podzimu. Samička je březí asi 38 dní, mláďata bývá až sedm, někdy i třikrát v roce. Rodí se holá a slepá, kojena jsou až deset týdnů. Dožít se mohou až sedmi let.

Ve 2. polovině 20. století u nás hodně veverek ubylo z důvodu jejich lovu. Řešila se i problematika jejich podílu na škodách

v lesích. Myslím, že tento malý tvoreček toho zas tolik způsobit nemůže. A že si zaslouží být součástí naší přírody. Je dobře, že od roku 2002 je chráněným živočichem.

S přibývajícím zimou nezapomeňte přisypat něco malým opeřencům do krmítka, nejlépe slunečnicová či lněná semínka nebo pověsit kousek neslaného loje. A mějte hezké Vánoce.

Vladimír Jašek

FARNÍ OKÉNKO

Myšlenka z knihy Jak Pán Bůh postavil betlém

Vánoce, to není nějaké výročí, ani památka. Také to nejsou jen city. Je to den, kdy Bůh staví v duších betlém. Prosí nás jen o to, abychom mu uvolnili nějaký koutek a umyli si uši, abychom mohli naslouchat štědrovečerním andělským koledám.

Zprávičky

Náš duchovní správce otec Robert navštěvuje nemocné spoluobčany, kterým jejich zdravotní stav už nedovolí kostel navštívit. Kdo má zájem, může zavolat na telefonní číslo 737 268 525.

Biřmování

Neděle 11. října 2020 se stala výjimečnou pro osm věřících naší farnosti. Přijali pečeť daru Ducha svatého, svátost biřmování, kterou uděluje biskup. Na tuto svátost je pilně po celý rok připravoval náš duchovní správce P. Mgr. Robert Kalbarczyk sp. Příprava začala v září 2019. Tehdy nikdo netušil, jak náročný rok 2020 nás čeká. Biřmování bylo stanoveno na neděli 18. října. Biřmovanci se těšili, každý měl při-

dělen nějaký úkol. Objevila se však druhá vlna epidemie covid a naše vláda vydala v pátek 9. 10. opatření v podobě zákazu shromažďování lidí, které mělo začít platit od pondělí 12. 10. A bylo po radosti, biřmování nebude. Jelikož máme velmi šikovného otce Roberta, kterému bylo biřmovanců líto, dokázal najít rychlé řešení. Na nedělní dopoledne 11. října bylo naplánováno biřmování ve farnosti Vnorovy. Pomocný

biskup Mons. Antonín Basler nabídl otcí Robertovi, že přijede odpoledne ještě i do Rohatce. To se nedá stihnout, mysleli jsme si. Ale když se chce, všechno jde. Ve 14.00 hodin začala slavnostní mše svatá a ani roušky na obličeji, zákaz zpívání a polo-prázdný kostel nic neubral této výjimečné události. Krásné melodie varhan se nesly celým kostelem. Oku lahodila krása slavnostního rohateckého kroje Petky a Jiřika Tomanových. Jejich kmotrou byla teta z Ratíškovic, která byla nastrojená spolu se svou malou dcerkou do kroje ratíškovického. Kostel si biřmovanci se svými rodinnými příslušníky také krásně nazdobili. Díky snaze všech zúčastněných a hlavně pomoci Boží to byl velký zážitek nejen pro biřmovance. Ukázalo se, že i v této nelehké době se dějí zázraky.

Velké díky všem, kdo se na zdárném průběhu biřmování podíleli.

Anna Trávníková

Vánoce - Boží narození

Blíží se čas Vánoc. Tento rok to budou úplně jiné svátky než ty, na které jsme byli zvyklí. Od jara stále žijeme v čase pandemie, která nám znemožňuje normální život. Ale i přesto je to čas radosti z nově narozeného Dítěte – Ježíše Krista.

Jeden můj kamarád, který studoval medicínu, měl během studií praxi na různých odděleních v nemocnici. Říkal, že nejveselejší i nejradostnější to bylo na porodním oddělení, kde přicházela na svět malá miminka. První křik nově narozených dětí i

radost rodičů byla nezapomenutelná.

I já vám chci, draží Rohatčané, touto cestou popřát hodně Božího pokoje, lásky i radosti, které přináší nově narozený Boží Syn. Ať to požehnání doprovází nás všechny, naše rodiny, po celý blížící se nový rok. Doufejme, že už bude lepší, bez pandemie. O to bychom se měli modlit u jeslí Božího Dítěte v našem kostele.

Narodil se Kristus Pán, veselme se!

O. Robert Kalbarczyk sp – váš rohatecký farář

Hovory s Bohem pro děti – pokračování

„Já vím, čím chci být, já vím, čím chci být!“ jásala dušička. „Chci být jedinečná tím, že budu odpouštět. Je odpouštění jedinečné?“ „Ó ano,“ ujistil Bůh Malou duši, „to je velmi jedinečné.“ „Hurá,“ radovala se Malá duše, „tak tím chci být. Chci odpouštět. Chci poznat jaké to je, když odpouštím.“ „Dobrá,“ řekl Bůh, „ještě něco bys ale měla vědět.“ Malá duše začínala být netrpělivá. Jakoby se nic neobešlo bez komplikací. „Co bych tedy ještě měla vědět?“ povzdychla si. „Není nikdo, komu bys mohla odpustit.“ „Nikdo?“ Malá duše tomu nemohla uvěřit. „Nikdo!“ zopakoval Bůh. „Všechno, co jsem stvořil, je dokonalé. V celém Stvoření není jediná duše, která by byla méně dokonalá

než ty. Jenom se kolem sebe rozhlédni.“ Až teď si Malá duše všimla, jak velký zástup se kolem ní shromáždil. Přišly duše z široka i z daleka, z celého Království. Zpráva o tom, že Malá duše vede s Bohem tento neobvyklý rozhovor, se totiž rychle roznesla a každý chtěl slyšet, o čem si povídají. Malá duše užasle hleděla na bezpočet jiných duší, které se zde sešly, a musela s Bohem souhlasit. Žádná z nich nevypadala méně nádherná, méně vznešená či méně dokonalá než ona. Duše, které se zde sešly, vypadaly tak zázračně a vyzařovalo z nich tak jasné Světlo, že na ně Malá duše s těžší mohla pohlédnout. „Komu bys tady chtěla odpouštět?“ „Panečku, to nebude žádná legrace!“ zabručela si Malá

duše pro sebe. „Chtěla jsem vědět, jaké to je, když někomu odpustím. Chtěla jsem pocítit, jaké to je být jedinečná právě tím.“ A tak Malá duše poznala, jaké to je být smutná. V tu chvíli vystoupila ze zástupu Přátelská duše. „Netrap se, Malá duše,“ řekla Přátelská duše, „pomůžu ti.“ „Opravdu mi pomůžeš?“ rozzářila se Malá duše. „Ale jak?“ „Jednoduše. Dám ti někoho, komu bys mohla odpustit!“ „Ty někoho takového znáš?“ „Určitě!“ zašveholila Přátelská duše. „Mohu přece vstoupit do tvého příštího života a udělat něco, co bys mi pak mohla odpustit.“

Pokračování příště.

Anna Trávníková

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ

Vděku se děti musejí učit, bezohledné sobce z nich vychovají rodiče (1. část)

Ruku na srdce, tohle asi zažil každý rodič. Člověk se snaží, chce dítě potěšit, udělá, co mu na očích vidí, ale ono místo vděku chce ještě víc – další aktivitu, další film, další hračku... Nebo nad dárkem ohrne nos – vždyť přece chtělo něco úplně jiného! Žádné díky, objetí a láskyplná pusa na stvrzení toho, že dítě ví, co pro něj rodič dělá. To zabolí. Proč se to děje? A co s tím?

Dětem máme tendenci dávat maximum ze sebe, nelitujeme úsilí, které nás jejich výchova stojí, věnujeme jim čas. Velkou odměnou je nám radost z každého jejich pokroku a šťastný dětský smích.

Přesto v hloubi duše čekáme, že si naše úsilí budou časem vědomy, projeví nám úctu a poděkují. Mnohdy marně. Upřímně – je to naše chyba, protože jsme jim zřejmě

od malička nevštěpovali vděk jako přirozenou součást jejich chování a cítění.

Nedostatek vděku podle odborníků často vede v dospělosti k tak nepříjemným vlastnostem jako jsou bezohlednost, egoismus, agresivita, neschopnost uskomnit se a myslet na druhé. Jak své potomky naučit realistickému přístupu k tomu, co dostávají, schopnosti ocenit nejen hmotné věci, ale i péči?

Chybí ohleduplnost

„Definice slova vděčnost může být následující: jde o schopnost oceňovat, co pro nás druzí udělali, a připravenost vrátit laskavost,“ vysvětluje profesor sociálních a behaviorálních věd David J. Bredehoft a dodává: „Věřím tomu, že jednou ze základních věcí, jež činí rodiče spokojenými, jsou

potomci, kteří se právě takto projevují. Rodiče pro děti mnoho obětují a na oplátku chtějí, aby to ocenili.“

Když ocenění nepřichází, uvolňuje to prostor frustraci, zraňujícímu pocitu, že dítě nemá milujícího rodiče dost rádo. A tady je namístě brzdit. Takové emoce ve vztazích s dětmi mohou vést ke konfliktům, výčitkám, tlaku, odcizení, předsudkům a mnoha dalším negativním jevům. Není tedy od věci dozvědět se o vyjadřování vděku u dětí něco víc.

Schopnost realisticky ocenit, co pro děti jejich opatrovníci dělají, totiž k dětem nepřichází automaticky. Je třeba je k ní vést. „Podle výzkumů za dárek poděkuje pouze 21 procent dětí mladších šesti let,“ upozorňuje profesor Bredehoft. U desetiletých už je to 80 procent. „Schopnost stabilně vyja-

dřovat vděčnost se ustálí mezi sedmým a desátým rokem věku dítěte,“ uzavírá.

„Co se týče pěstování skromnosti, vděčnosti, sounáležitosti s druhými, jsou děti velmi psychicky deprivované,“ myslí si psycholog Zdeněk Krpoun, podle kterého je kámen úrazu v tom, že se v dnešní společnosti nepěstuje schopnost brát ohled na druhé.

„Vděčnost je emoce, která není vrozená. Máme šest vrozených emocí, se kterými žijeme bez ohledu na to, zda jsme z Evropy, Afriky nebo Asie. Ale vděčnost je cit, který se pěstuje výchovou.“

A s ní bychom měli začínat opravdu brzo. Jako u každého učení musíme počítat

s tím, že dítě prostě občas udělá chybu, neovládne se a neuvědomí si, že nás může zranit. Třeba když méně atraktivní vánoční dárek hodí do kouta nebo rovnou vyjádří svou nespokojenost. Odborníci upozorňují, že schopnost malých dětí chápat komplexní emoční a sociální situace má své limity a rodič by na to měl být připraven.

Jak? Dítě potřebuje vysvětlit, co se to vlastně děje. Musí pochopit, že když už je nespokojené, mělo by se ovládnout a myslet v tu chvíli na to, aby nezraňovalo city jiných. A ruku v ruce s tím je třeba dítě vést k větší skromnosti a k vědomí, že nemá na vše nárok automaticky.

„My dospělí bereme naše emoce jako samozřejmost a často jim také dobře rozumíme,“ říká odbornice v rodinných vědách Amy Webbová. Malé děti jsou v tomto ohledu velmi nevybavené, proto je pro jejich vývoj nezbytné věnovat se s nimi jejich pocitům.

„Výsledky studie ukazují, že děti, jejichž matky s nimi mluví o tom, jak by se ostatní mohli cítit, si rychleji vyvinuly schopnost vidět cizí perspektivu. Jinými slovy – naučí se vcítit do cizí kůže.“ Stejně tak jim můžete pomoci objevovat, jak se samy cítí, když si něčeho nebo někoho váží, když mu udělají radost, obdarují ho.

Prevzato z Novinky.cz

Loučení

V sobotu 17. října jsme se na místním hřbitově loučili se spoluobčanem **Rostou Slobodou**. I sama příroda s podmracenou oblohou a nepříjemným mrholením jen podtrhla smutek pozůstalých a všech ostatních účastníků, kteří Rostu na jeho poslední pozemské cestě doprovodili. Nemohu uvěřit, že uplynuly již tři roky, kdy jsme v jeho domě na Slovácké vzpomínali na dávné doby jeho aktivního působení jak ve Slavoji, tak v Maryši. A pak jsem si dovolil alespoň část vzájemného vzpomínání zveřejnit v č. 3/2017 Rohatecké obce. Rosta se narodil v roce 1935, kdy naše první republika překonala následky největší hospodářské krize v dějinách světa. Odchází v době nejistoty plynoucí ze zdravotní situace a následně očekávané hospodářské krize. Rosta prožil svůj „obyčejný“ život

s obyčejnými radostmi i strastmi hned ve dvou stoletích. Ve své dlouhé slavojacké herní kariéře 1953 -1967 zažil hodně spoluhráčů, ale dnes, při svém odcházení, by už jedenáctku žijících neposkládal. A bezpočetní diváci, kterým svými sportovními výkony působil radost, jsou už dávno na pravdě Boží. A věřme, že se opět potkávají, jako kdysi zde dole.

S pánembohem, už du od vás, neublížil sem, neublížil sem, žádnému z vás ...

I tato slova zazněla při loučení na místním hřbitově. Rosta nežil svůj „obyčejný“ život nadarmo. A tak dovolte, abychom Rostovi za všechno dobré, co ve svém životě vykonal, alespoň tímto poděkovali za Slavoj, Maryšu a spoluobčany.

*František Antoš (Antola)
a Vlastimil Hlaváč*

Významné jubileum

V jubilejním roce naší obce se dožívá svého kulatého výročí celá řada našich spoluobčanů. Mezi ně patří i pan **Robert Lábadí st.**, který 30. října zakulatil svou osmičku. Taký se mně to nepozdávalo, ale barevná kabelovka realitu zveřejnila. Nezbyvá, než jubilantovi pogratulovat a především popřát zdraví a všechno dobré do dalších let života. Ať si užije oslav 100 let kopané Slavoj a přál bych mu i oslavy 770 let obce Rohatec. Proč jsem si vybral právě Roberta? Protože to byl svého času on, kdo mě spolu s jeho nejbližším kamarádem a současně i sousedem Jankem Drábkem pootevřeli dveře Slavoji. Aktivní spolupráce nám pak vydržela hodně dlouho. A nyní si s Robertem užíváme sportovního „výminku“ mezi diváky.

V době našeho seznámení dvojice Robert a Janek velela družstvu mladších žáků. Do okresní soutěže nastupovali s hráči R. Adámek, R. Drábek, R. Lábadí, R. Bravenec, P. Hlaváč, L. Strnad, P. Vacenovský, M. Gloz, S. Strnad, P. Elšík, J. Němčanský, J. Konečný, F. Tomšej. Provedli je úspěšně kategorií starších žáků a v soutěžním roce 1981/82, již v dorostenecké kategorii, dosahují

vítězství v okresním přeboru a tím i postupu do krajské soutěže. Do úspěšného družstva patřili hráči S. Strnad, M. Gloz, R. Drábek, B. Král, P. Hlaváč, J. Němčanský, L. Strnad, R. Bravenec, J. Bureš, R. Lábadí, F. Tomšej, P. Vacenovský, R. Sloboda, J. Novák, J. Konečný, J. Pelikán, O. Domanský. Navíc dorostenci se střídavým startem (Hlaváč, Lábadí, Novák) pomáhali A družstvu k postupu do okresního přeboru. Ve zkratce uvedené skutečnosti dostatečně prokazují kvalitu trenérské práce s mládeží. V soutěži 1987/88 v roli vedoucího družstva s trenérem P. Matějem s A mužstvem hrají okresní soutěž. Mezi hráče patří J. Běloch, M. Blahůšek, P. Doležal, M. Gloz, P. Hlaváč, B. Homola, J. Hřebačka, Ing. J. Krša, R. Lábadí, J. Němčanský, V. Rezek, A. Rosypálek, J. Slezák, S. Strnad, Z. Homola, R. Drábek, R. Sloboda, P. Vacenovský a dorostenci J. Špišek, J. Šošovička. Soupeři jim byla mužstva Ratíškovice B, Lužic, Tvarožné Lhoty, Velké nad Veličkou, Sudoměřic, Prušánek, Radějova, Blatnice, Domanína, Kozojídek, Starého Poddvorova, Těmic a Petrova.

Robertova hlavní náplň práce ve Slavoji byla vždy činnost

trenérská. A trenér, to už je něco. Co ten všechno musí ... Dá se říct devatero řemesel (někdy také desátá bída). Učitel, vychovatel, psycholog, rodič, organizátor (dnes bychom použili honosného manažera - piš, jak slyš), řidič, diplomat. Na další si momentálně nevzpomenu, ale i tak je toho víc jak dost. Když všechno klapne, vzájemná pohodička. Převažují pak i radosti ze sportovních vítězství. Ale nic není zadarmo. Každé dítě je trochu jiné, ne každé má talent od Pánaboha. A tak je právě na trenérovi, aby z různorodosti jedinců vytvořil smysluplný tým, protože kopaná je sport kolektivní. A teamová spolupráce se přece prosazuje i v dnešní, mnohdy uspěchané době. A když se vydaří úzká spolupráce s vedoucím mužstva a k tomu ještě máte vzájemné porozumění s rodiči, kteří dokáží ocenit starost a péči o jejich děti - paráda. Kdysi dávno jsme s Pavlem Matějem st. (svého času taky trenérem), u Matějů jen mezi dveřmi řešili slavojacké problémy (co taky jiného), došlo k náhodné debatě s náhodným kolemdoucím. Neshodli jsme se ani na závěrečném hodnocení kolemdoucího „jaká činnost, staráte se jenom o svoje děcka!“ Měl pravdu o našich děckách, že se staráme o dalších bratru 60 „cizích“ nebylo podstatné. Na pionýrské vedoucí jsme už tehdy věk neměli, na lektory politického vzdělávání taky bez „předpokladů“. To se tehdy hodnotilo mnohem víc, než jakýsi sport. Takže ani Robert se nedomáhal oceňujícího diplomu, neřku-li metálů. Ale se svou činností pro rohatecký sport může být víc jak spokojen. A my, co jsme byli u toho, můžeme už jen ze srdce poděkovat. Robert aktivně působil ve výboru oddílu, stejně jako při zajišťování dopravy žáků na utkání vlastním osobním vozidlem. Počet majitelů vozidel tehdy a dnes je neporovnatelný. K jeho kladným povahovým rysům patří optimismus. To jsem poznal již v době jeho mladších žáků, kdy věřil své představě budoucnosti kopané v Rohatci. „Když naši žáci patří k těm lepším na okrese, tak jednou musí být i Áčko na špici.“ A dočkal se, i když to nebylo hned. V soutěži 1989/90 postupuje A do okresní ligy. Mezi tehdejšími postupujícími hráči O. Domanský, J. Slezák, P. Vacenovský, C. a M. Blahůškovi, J. Pelikán, R. Lábaď, J. Běloch, Ing. J. Krša, Ing. P. Hlaváč, V. Rezek, P. Štica, R. Sloboda, S. Strnad, B. Homola, Z. Šubín, Z. Polach najdeme hodně jeho odchovanců. Stejně jako v mužstvu sezony 1990/91, které postupuje do krajské I. B třídy. Byli to hráči C. a M. Blahůškovi, O. Domanský, R. Tomšej, Ing. J. Krša, J. Pelikán, V. Rezek, P. Štica, R. Sloboda, P. Vacenovský, P. Doležal, Z. Polach, M. Lamač, S. Strnad, B. Homola, Ing. P.

Hlaváč. Přece jen ta dlouholetá starost o mládež se vyplácí. Letošní soutěžní sezona 2020/21 je v pořadí již třicátá v krajské úrovni. Takže i Robert může být, a určitě je, fotbalově spokojen. Dnes už těžko spočítáme kolik obětavců se kolem fotbalové mládeže v Rohatci protočilo v kategorii trenér či vedoucí mužstva. To zdaleka už nejsou jen desítky, ale celé stovky dnes ještě známých, bývalých i současných, bez nichž by Slavoj nebyl tam, kde v současnosti je. Takže i jim všem alespoň poděkování.

Aby však nedošlo k dojmům, že Robert je jen fotbal a Slavoj. Patří mezi úspěšné spoluobčany, kterým někdy nechybí ani štěstí. Do Rohatce se dostal taky jako „náplava“. Vojna mu naordinovala kasárna v Hodoníně a odsud je do Rohatce docela blízko. Jeho Jarka byla asi taky správná volba, když spolu stále sdílejí stejné hnízdečko, které taky společně zbudovali. Syna má také a těch stromů zasadil nepočítaně. Vinohrad byl navíc. Asi se uměl správně rozhodovat i v raném mládí. Zvolil si učební obor hodinář a nešel směrem na Užhorod, ale na západ do Čech. A učenická léta prožil sice na „intru“, ale při kvalitním učilišti, a navíc v pěkném Novém Městě nad Metují. A že ho tam vyučili víc jak dobře, může potvrdit bezpočet jeho spokojených zákazníků. A protože hodinky má asi každý, je jich ještě stále „neurekom“. Prožil si třicetiletý zaměstnanecký poměr v Klenotech a zase stál před rozhodující volbou. Pokračovat v zaměstnání nebo jít do nového nepoznaného rizika samostatného podnikání. V genech sice něco po otci živnostníkovi podědil, ale 40 let budování socialismu byla příliš dlouhá doba. Nebylo snadné na zprůtrhané tradice drobného živnostenského podnikání v době nově nabyté svobody navázat. Vlastně úplně začínat a z ničeho. A Robert se rozhodl a myslím si, že opět správně. Díky Robertovi máme v Rohatci „tikající“ provozovnu s docela širokým výběrem hodinářského zboží, ale i zkrášlujících doplňků, což spíše ocení místní i přesporní ženy a dívky. I dle mého mínění ŘEMESLO MÁ ZLATÉ DNO stále platí. A Robert ho ještě stále umí, i když „jeho“ provoz už není na plný úvazek. Sám tomu nemohu uvěřit, že jeho podnikání trvá již taky třicet let. A za ty roky si dostatečně užil dobrých i horších podnikatelských situací. Nebylo a není to lehké, ale svého rozhodnutí o změně nelituje. Taky mám nějaké zkušenosti z podnikání, i když především nepřímé přes účetnictví menších OSVČ (osoby samostatně výdělečně činné). Tím víc mě dojíká „podpora“, nejen v současné době. Nedávno jeden odborářský boss radil. „Ať zkrachují a rekvalifikují se na

svářeče“. Tak to si ještě pamatuji z časů po Vítězném únoru 1948 „akce 70 tisíc do výroby“. Tehdy to bylo bez rekvalifikace, takže nápad současného bosse je výrazný pokrok. Čirou náhodou jsem se s jedním z těch 70 tisíc poznal v Maryši. Právník, svého času jeden z nejlepších notářů, úspěšně fušoval do klempířského řemesla. Pravděpodobně byl hravě nahrazen rychlokvaškou, co vystudoval práva za pouhý jeden rok. I nejmenovaná ministryně dala knížecí radu těm menším podnikatelům na vytváření tzv. polštáře pro horší časy. Tatáž klidně odsouhlasí vládní podporu v řádu téměř miliardy pro leteckou společnost, které ale polštář neporadila. Podporu drobných podnikatelů je vidět, když ten malý nesmí prodávat sešity, knihy, boty či čepice na malé prodejní ploše, a ten supervelký to samé, ale na velké ploše může. To stříhání pánů a pejsků asi chápu. Buď jde o diskriminaci naruby, nebo ochránci jsou jednoznačně lepší lobisti. Ale rád bych končil trochu optimisticky, když jsem již dříve zmínil, že Robert je optimista. Bezplatně bych tomu odborářskému bossovi poradil, že

ten přechod zkrachovalých se obejde i bez té rekvalifikace. Pokud se podaří urychlit megastavbu KANÁLU, a za předpokladu, že tam poplují i zaoceánské parníky, mají kuchaři a číšníci vystaráno. Na pozice kapitánů či podobných lodních špiček bych už nepomýšlel. Je docela možné, že výběrové řízení v tuto dobu už proběhlo. A konečně i rybáři by byli klidnější. Při nějakém úniku do velkého množství vody je nařazení rychlejší a není ani důvod k nějakému pátrání.

*Široko, daleko od tych Nových Zámků,
stavjajú tam vežu ze samých šohájků,
mojeho milého na sám vršek dali,
zlatú kopulenu z něho udělali.*

Tímto jsem prozradil, odkud Robert do Rohatce přišel.
Provzpomínal se až do dnešních časů

Vlastimil Hlaváč

Sucho a voda (pokračování z minulého čísla)

V souvislosti s vodou a budovaným kanálem se musím zmínit o závlahových zařízeních na loukách a polích od Strážnice po Rohatec. Společnost Baťa, při plánování vybudovat kanál k přepravě lignitu od Rohatce do Otrokovic, se v souvislosti s využitím luk a polí v okolí kanálu a odstraněním sucha, ale též ke snížení nezaměstnanosti, dohodla s příslušnými ministerstvy na vybudování závlah. Byly proto vybudovány hlavní kanály napojené na Moravu a Veličku. Na ně navazovaly menší zavlažovací kanály, kde byla zabudována stavidla vody, v hrázích pak přepouštěcí klapky. Systém byl vytvořen pro větší plochy a měl být i takovým poldrem při velkých vodách. Jak byl využíván celý systém nevím, ale od pamětníků jsem měl informace, že očekávání, jež závlahy slibovaly, se nenaplnila. Po socializaci se louky často rychle rozoraly a tak závlahu nebylo možno použít, jen výjimečně.

V souvislosti s vodou v Rohatci je nutno hovořit i jinak. Po válce se zde hospodařilo soukromě, na relativně malých úzkých pozemcích. Na písčitéch políčkách byla úroda malá. Plodiny trpěly suchem, větry, které někdy vypadaly jako písečné bouře. Na polích nebyly vysázeny žádné ovocné stromy či keře. Tak to vypadalo na Šířavině, Čtvrtích, Dílech. Až v roce 1949 se započalo s výsadbou větrolamů. Podél silnice 55 od Hodonína až po začátek Rohatce. Kolmo na něj navazoval větrolam od Perunských až po trať, pokračoval nad tratí až k silnici po Ratíškovice. Na Kolonii byl vysazen od járu pod Kopcem až po Kolonii. Stromy a keře se dobře ujaly. Občané si brali do ošetřování dílky, vysadili si mezi stromy brambory a kukuřici. Měli

dobrou úrodu, větrolam byl udržován bez plevelů. Podle mne je škoda, že o ně není nyní příslušně pečováno. V současné době je to odkladiště všeho možného. Svou úlohu jistě splnily. Narušily větru jeho sílu, písek nebyl přenášen. Nyní se kácí větrolam na hraničkách (mezi Hodonínem a Rohatcem).

Významným faktorem pro udržení vláhy, který byl kdy v obci proveden, byla změna hospodaření. Začalo to výsadbou sadů a vinohradů za tratí. Tam prakticky do čtyřicátých let byla jen úzká neúrodná pole. Změna začala tím, že si za mostem přes dráhu postavil domek pan Sýkora. Hned na vedlejší parcele vysadil od trati až po Dúbravu ovocné stromy pan Sasín. Asi uprostřed vzniklo 20 arů vinohradu. Pole a stromy měl za náhradu sadu, který mu zlikvidovala firma Baťa na Soboňkách. Tento počín vzbudil u místních hospodářů velký údiv. Když ale viděli, že stromům se zde daří, k výsadbě se přidali další. Byl to především p. Procházka, který v roce 1949 založil ovocný sad se švestkami odrůdy Wangenhajmova a o rok později sad s jabloněmi odrůdy průsvitné. Zde k využití půdy, než stromy začaly rodit, zasadil jahody. Podle jeho slov bylo vše spojeno s obrovskou námahou. Protože měl kvalitní sadbu, všechno se ujalo a kromě jahod již třetím rokem sklízeli i pěkné ovoce. Jahody pěstoval jen tři roky, byly značně náročné na sklizeň. V následujícím roce vysadil téměř půl hektaru vinohradu. Další vinohrad v této trati založil pan Gurský. Ten taky, ovšem v jiné trati na čtvrtích v hodonínském katastru, vysadil téměř hektarový sad, kde převažovala švestka pravá. Vidouc ostatní hospodáři, že na

píscích lze úspěšně pěstovat i něco jiného než tradiční plodiny, pustili se i oni do výsadby stromů a vinic.

Dalším významným krokem k udržení vláhy v půdě především na píscích byly pokusy akademika Šimona z Vysoké zemědělské školy. Spočívaly v hloubkovém zpracování půdy se současným zapravením organických, případně minerálních hmot. Do hloubky 50 až 60 cm se zaorával kompost nebo jen chlévská mrva, zkoušel se i bentonit. Toto zpracování půdy přinášelo poměrně brzy ekonomický efekt. Já osobně jsem i na toto téma vypracoval diplomovou práci. Výše zmíněná opatření mají směřovat k vytvoření organických vrstev, které by zadržely vodu v propustném písčitém profilu.

V naší obci je dlouhodobý (padesátiletý) průměr dešťových srážek 560 mm. Za léta, co sleduji počasí, dochází k výkyvům od tohoto průměru. V období padesátých let jsou roky sušší, naopak osmdesátá léta jsou vlhčí, charakterizována náhlými prudkými dešti. Po krátkém období, jež bylo srážkově v průměru slabé, následovalo období vlhčí. Nejvlhčí rok jsem zaznamenal v roce 2010, kdy napršelo celkem 729 mm srážek. Nejvíce v květnu, a to 182 mm. V důsledku lijáků na severní Moravě došlo k největším záplavám za uplynulá léta, mimo jiné i u nás. Následně na to byla vybudována ochranná hráz podél Mlýnské. Následoval rok 2011 a spadlo naopak nejméně srážek, a to pouhých 489 mm. Na podzim jsme nezaznamenali téměř tři měsíce jedinou kapku. Dalo by se říci, že každý rok je jiný, těžko lze předvídat, jaký bude. Zatím si neporučíme, jak má být, ale musíme nebo bychom aspoň měli, se změnám

naučit předcházet. Někdy i maličkosti postačí k tomu, aby se poměry neustále vylepšovaly. Je například velkou chybou, že už se v našich poměrech neseje vojteška. Ale taky proč, když není chován skot a ten zase neprodukuje mrvu, která by obohatila půdu o humus, který by pomohl půdě zvýšit vodní jímavost. Mohl bych pokračovat ve výčtu toho, co by bylo a nebo je třeba udělat pro to, aby se nám voda nevyhýbala. Někdy jsme bohužel

bezmocní, protože vlivem horka se nad rozehrátými písky zvednou vzdušné víry, které dokáží mraky odpudit.

Závěrem ještě poznámka. V roce 2012 byl na Soboňkách proveden vrt, který narazil na přírodní minerální vodu. Jde o vodu, jež prochází přes lignitové ložisko. Tím je obohacena o huminové látky a také obsahuje několik pro život důležitých minerálních látek. Voda je stáčená v hale na Soboňkách a distribuována a prodávána

firmou Bohemia Quele (dle informace v likvidaci) za dosti značnou cenu.

Tento článek jsem začal psát již koncem dubna, kdy panovalo opravdu sucho. Dokončuji psaní 22. června, kdy naopak vody, krup a větru máme zase nadbytek.

Antonín Jaroš

Věnováno a psáno při vzpomínce na Dr. Spytihněva Krejčího, přítele, skauta a především milovníka přírody.

Sport

Od Tatier k Dunaju, šílenci běhají... (pokračování z minulého čísla)

To, co David vyběhl, Juraj, pátý člen družstva a čtvrtý nováček, sbíhá druhou stranou kopce dolů. Míří do Liptovské Osady, předávky, kde se opět potkávají všechny tři naše auta. Juraj je šašek týmu, jeho vtipky se nesou celým víkendem a jeho neukožená touha po nitích (pochoutce z ovčího syra) se stane legendární. Na trati bojuje srdnatě a do Osady dobíhá v solidním čase. Předává Petře, tu čeká necelých deset kilometrů údolím do Vyšnej Revúcej.

V Osadě potkáváme i Vnorovjany. Zatím nad námi vedou a o dost, po pěti úsecích mají náskok přes čtvrt hodiny a jsou celkově jedenáctí, my držíme pětadvacátou příčku. Upřímně jsme čekali menší ztrátu, ale když se pak u auta ptají, co se s námi děje, přichází další legendární věta z našeho týmu. „My to nesledujeme,“ říká Jacek, týmová devítka. Záhy, poté, co vnorovský tým pokračuje dál, však statistička družstva Leona vytáhne A4 papíru, kde má podrobně do detailu rozepsáno, kdo jak běží a kolik kdo získal a naopak ztratil. Víc už to sledovat ani nejde, ale přece to hned nevybalíme.

Pětka si vede velmi dobře, svoji konkurentku ze Vnorov o pár vteřin poráží, začínáme stahovat náskok. Navíc na sedmém úseku vyráží na trať Jožka. Skalická mašina, maratonec a borec, který si doslova libuje v náročných podmínkách. Čeká jej lahůdka, na deseti kilometrech nejprve čtyři sta výškových metrů nastoupá a pak je seběhne dolů. Nic pro bačkory. Jožka běží výtečně, končí v

první desítce a na Vnorovy získává přes deset minut. Stačily dva úseky a jsme prakticky na stejném mezičase. I osmička je úsek pro fajšmekry, znovu nejdřív dlouho do kopce, pak to stejné dolů, navíc tentokrát ještě po lesních cestách. Tomáš, srdcař, triatlonista a vytrvalec každým coulem si ale vede bravurně. Tady měly být Vnorovy výrazně silnější, nakonec ale ztrácíme jen necelou minutku a rozdíl mezi štafetami je v sekundách.

Jsmo v okolí Donovalů a přesunujeme se do Banské Bystrice. Ještě před hodinou svítilo slunce, najednou se zatáhlo a z nebe se snáší první dešťové kapky. Ani letos si tak suchý závod neužijeme, a to ještě netušíme, co přijde. Běží Jacek, sbíhá do Selců na kraj Bystrice a my za ním přejíždíme autem, už neprší, doslova leje, voda všude kolem, do toho hromy, blesky, potkáváme totálně

promočené závodníky, i tohle je Od Tatier k Dunaju. V takovém počasí je jedno v čem běžíte, do deseti sekund jste durch mokří. Jacek měl ale celkem štěstí, déšť ho jen líznul, ta největší průtrž jej minula. Zaběhl fantasticky, na svém úseku je třetí, na Vnorovy máme k dobru po sedmi hodinách závodu minutu a půl.

Vybíhá Leona, její statistiky sledujeme všichni, navíc pomrkáváme po online výsledcích na webu. Úsek vede centrem Banské Bystrice a je orientačně složitý, zvládá ho ale náramně. Průběžně jsme už třináctí, Vnorovy půl minuty za námi. Naše auto má teď volno, čas na přesun, míříme do Zvolena po dálnici. Cestou stavíme na benzínce koupit žárovku, ta původní nevydržela to napětí a praskla. Ještě než ji stihnu vyměnit, přijde vzpoura živlů. To, co se spustí z nebe, jsem dlouho nezažil. Plížíme se po dálnici šedesátkou a chvílemi přemýšlím, jestli ještě jedeme nebo už plujeme. Neskutečná průtrž. Na okraji Zvolena už ale jen mrholí. Při večeri sledujeme radar a déšť se naštěstí přesouvá dál k jihu, snad už bude klid. Běží předposlední člen týmu, Jirka, skromný kluk, běžec, který za poslední rok udělal obrovský pokrok. Je jedním z favoritů na svém úseku, ale i Vnorovjani mají na jedenáctce velkou sílu. Filip ze Vnorov nakonec úsek celkově vyhrává, Jirka je třetí přesně minutu za ním, i to ale stačí, aby nás Vnorovy opět přeskočily.

V půl osmé vybíhá Luboš, jeden ze strůjců myšlenky postavit tým Karpatáků, nepsaný lídr, srandista a bavič. Luboš měl být jedním z tahounů, několik týdnů jej však limituje bolavé koleno a jen obrovská vůle a sebezapření mu dovolila běžet. Všichni držíme pěsti a čekáme, jak si povede. Ráno mu Hanka, v civilu zdravotní sestra, koleno zatejpovala, tak věříme, že to zvládne. A taky že ano, dobíhá v první pětině startovní listiny a nadělil vnorovským kamarádům šest minut. Po třetině závodu a devíti hodinách běhu jsme desátí.

Setmělo se, nás naplňuje očekávání, co přinese noc a odhodlání poprat se o co nejlepší výsledek. Ještě než část týmu najde místo k odpočinku, zažijeme neplánované vzrušení. Zatímco já, nic netuše, ukrajuju podél řeky Hron první kilometry druhého úseku, posádka mého auta špatně odbočuje, míjí předávku a míří skoro až na konec dalšího úseku. Dobíhám na předávku, předám štafetu připravené Luce a ta vyráží do tmy. Až u auta se dozvídám, že přijeli asi minutu přede mnou a nadjeli si zhruba dvacet kilometrů.

Závod pokračuje dál, během noci se celý náš tým vystřídá po druhé. Po dvaceti čtyřech úsecích máme za sebou skoro osmnáct hodin běhu. Všichni táhneme za jeden provaz, každá předávka je provázena povzbuzováním, spánku je minimum, adrenalin nám usnout nedovolí. Jsme průběžně devátí, Vnorovy v pohybu jsou dvě místa a dvacet čtyři minut za námi.

Svítá, já po probdělé noci přemlouvám tělo k další aktivitě, čeká mě už jen devět kilometrů. Lubovi koleno drží, pár minut před pátou ranní tak od něj přebírám štafetu potřetí. Běžím, co tělo dovolí. Na předávce mi z auta hlásí, že máme před Vnorovy už pětatřicet minut, dělal jsem, co šlo. To už udržíme, pomyslím si v tu chvíli. Parta ze Vnorov se ale ještě nevzdává, potkáváme se na každé předávce a přestože každý kontroluje mezičasy, fandíme si navzájem, je to přátelské soupeření. Lucka, Hanka i David dělají maximum, po osmadvacátém úseku se však náskok smrškl na devatenáct minut. Drama se ale nekoná, na dalších úsecích se Jurajovi, Jožkovi i Tomovi daří a definitivní zlom nastává ve chvíli, kdy Vnorovy nestíhají přesun autem na jednom z posledních úseků a jejich běžec čeká deset minut na předávce. OTKD rozhodují mnohdy maličkosti.

Je skoro konec. Jsme na okraji Bratislavy. Čeká nás poslední úsek. Unavený a rozbolavělý Luboš je psychicky i fyzicky na dně. Touží po kafi, místní bufet ale místo zákazníků opanuje vztekly vlčák. Noha bolí, v hlavě se mu honí spousty myšlenek, na jídlo není chuť. Snažíme se jej povzbudit, ale červíček, zda noha vydrží, hlodá v nás všech. Ale co, zdraví je přednější, když to nepůjde, do cíle tě dovezeme. Vyhlížíme Jirku, zaběhl skvěle svůj třetí úsek, vyhrál a Luba jde do akce, naposledy. Poslední povzbuzení a honem do auta směr Tyršovo nábreží.

Jedenáct bláznů se opět schází, jsme v Bratislavě, ale ještě není konec, čekáme na finišmana, na bojovníka Luboše. Krátce po čtvrt na dvě, po více než šestadvaceti hodinách, se objeví pod starým bratislavským mostem, společně běžíme posledních pár desítek metrů. Dokázali jsme to, jsme v cíli, unavení a šťastní. Končíme navíc na fantastickém osmém místě v konkurenci 150 týmů. Jen jedno družstvo před námi mělo v sestavě víc žen než my, Karpatáci. Jsem na tu partu pyšný, díky, kamarádi.

Luděk Durdák

NOVÉ KALENDÁŘE 2021 (na pokladně OÚ)

Reklama

 OA a SOU
Veselí nad Moravou

NASTARTUJ SVOU BUDOUČNOST NA NAŠÍ ŠKOLE!

PROČ STUDOVAT PŘÁVĚ U NÁS?

- Jsme škola s tradicí, přesto **jedeme na vlně inovací.**
- Tvoříme profiky - **výuka je zaměřená na praxi.**
- Máme moderně vybavené IT učebny a dílny.
- **Svářečské a řidičské průkazy B, C a T zdarma** pro vybrané obory!
- U IT oboru **možnost získat prestižní CISCO certifikát!**
- V oboru OA se naučíš vést byznys v předmětu **Fiktivní firma!**
- Elektromechanik získává oprávnění dle vyhlášky **č. 50/1978 SB.**
- **Vysoká finanční odměna za praxi!**
- Nově organizujeme **turnaje v e-sportech** a atraktivní kroužky.
- Pořádáme **grafické, jazykové soutěže** a sportovní turnaje.
- Čeká tě **lyžařský, turistický kurz, každoroční zájezdy do zahraničí!**
- **Učí u nás sympatičtí odborníci s letitou praxí.**
- **Na chodbách máme free wi-fi pointy!**
- A naše paní kuchařky skvěle vaří!

CO U NÁS MŮŽEŠ STUDOVAT?

- **Informační technologie** (maturitní)
- **Obchodní akademie** (maturitní)
- **Provozní technika** (nástavba)
- **Strojní mechanik** (učební)
- **Obráběč kovů - obsluha CNC strojů** (učební)
- **Opravář zemědělských strojů a motorových vozidel** (učební)
- **Elektromechanik pro zařízení a přístroje** (učební)

KONTAKT

- OA a SOU Veselí nad Moravou, p. o.
- Kollárova 1669, 698 01 Veselí nad Moravou
- tel: **518 322 249** a **724 223 972** | email: oa@oaveseli.cz
- web: oaveseli.cz | FB: [oasouveseli](https://www.facebook.com/oasouveseli) | IG: [oasouveseli](https://www.instagram.com/oasouveseli)

ROZBOR VODY

Ve vaší lokalitě provádíme rozboru na objednání.

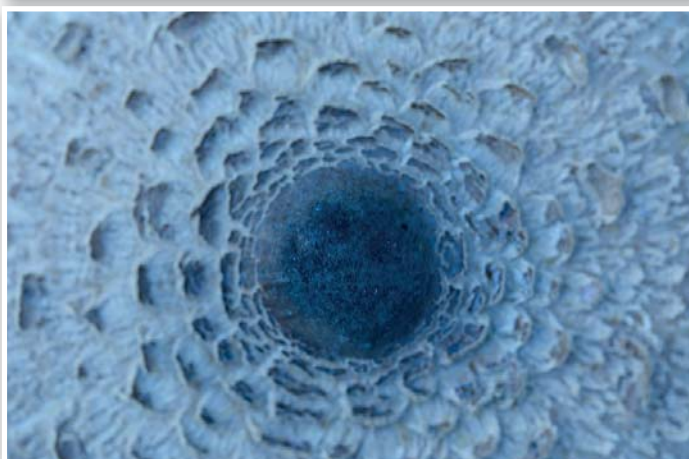
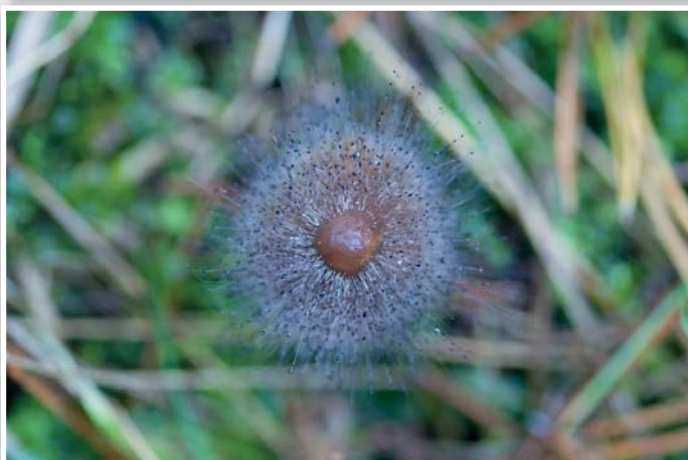
- Vhodné pro uživatele studničních zdrojů v blízkosti zemědělských družstev, skládek, hřbitovů, při zhoršené kvalitě vody po záplavách, ekologických haváriích, apod.
- Možnost poradenství v oblasti odstranění nežádoucích látek, zákalu, vodního kamene, zápachu, bakterií, dusičnanů, dusitanů, manganu, železa, zlepšení chuťové a pachové stopy atd.
- Poskytujeme zkrácený rozbor vody zaměřený na vhodnost vody ke konzumaci, za použití laboratorního fotometrického zařízení pro externí měření.

Cena služby činí 584,-Kč vč. DPH

Objednávky a dotazy na: 731 305 727 nebo miatrade.cz@gmail.com

www.miatrade.cz, MIATRADE s.r.o.

Z rohateckých houbařských košíků

Letošní povodně na Moravě

Rohatecká obec – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durďák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová. Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce. Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl. Vychází šestkrát ročně nákladem 1000 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419. Uzávěrka je vždy na konci každého lichého měsíce. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Investiční akce

